

[H. C. Hansen.]

hed for at debattere ved denne lejlighed. Den større sammenhæng i tingene går forståeligt, synes jeg, i nogen måde tabt. Nu får vi altså på fredag et — går jeg ud fra — begyndende forslag til en revision.

Vi har haft anledning til at se, at regeringspressen har kunnet bringe forskellige forlydender derom, men ingen af os har kunnet danne os et egentligt billede af, hvad det er for forslag, regeringen kommer med, hvor vidtrækkende de er, og hvordan de går ind i en videre sammenhæng. Jeg mener i og for sig, at det hele taler for, at man havde set spørgsmålene i sammenhæng på et tidspunkt, da en rimeligere form for en helhedsforhandling og en helhedsvurdering ville foreligge.

Jeg skal iøvrigt ikke forlænge denne debat her i dag ved at gå ind i en polemik eller en enkelhedsdebat med den højtærede finansminister om de økonomiske anliggender i deres helhed. Jeg har blot et ønske om at sige et par ord til den højtærede minister, når han taler om, at den sociale balance ikke blot er holdt med de forslag, regeringen her har stillet, men at den sociale balance er forbedret. Det ville jeg ikke turde vove at sige, hvis jeg havde været den højtærede finansminister. Jeg tvivler på, at han ved nærmere eftertanke vil opretholde en sådan betragtning.

Det er ubestrideligt, at de forslag, der stilles her, for de gamles vedkommende betyder, at man giver dem en dækning, der modsvarer halvdelen af den merudgift, der pålægges dem. Det er ubestrideligt, at et meget stort antal familier med børn, ikke mindst familier i de helt jævne indkomstklasser, får en forringelse af deres stilling, og at denne forringelse endog går ret højt op i indkomstgrupperne, hvis det f. eks. er familier, der har tre børn. Disse forhold må unægtelig tages i betragtning, og derfor nævnte jeg også i min tale her i dag, at jeg med tilfredshed havde set, at man fra andre partiers presses side havde givet udtryk for samme synspunkt, som vi har givet udtryk for, og jeg må derfor fastholde det synspunkt, jeg har fremført for mit partis vedkommende. Det mener vi at have meget stærkt underbygget i ganske simple og enkle beregninger, som enhver let vil kunne foretage.

Må jeg så have lov at gøre et par enkelte bemærkninger iøvrigt; det skal blive ganske

kort. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, at mit parti i princippet er enig med hende i de synspunkter, som det ærede medlem anfører vedrørende børnetilskuddet, men jeg erkender, at jeg har samme indstilling som den højtærede finansminister, at det vel er rigtigt, når vi nu synes at stå overfor en reform, der har videregående sigte, da at drøfte dette spørgsmål netop i sammenhæng med den større reform.

Jeg mener iøvrigt, at et betydelig mere påtrængende problem egentlig var at overføre børnefradragsværdien til børnetilskuddene. Det ville skattemæssigt og socialt være en særdeles rimelig foranstaltning, og den forekommer mig mere påtrængende end den rent principielle familiepolitiske ændring, som det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp var inde på, men det forhindrer ikke, at mit parti nærer den samme grundindstilling, den samme principielle opfattelse på dette punkt, som det ærede medlem for sit vedkommende gør.

Må jeg gøre et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Poul Møller. Jeg har ikke spor imod, at man anfører de procenter, der kan opstilles, når man sammenligner skattebyrden med bruttonationalproduktet, og jeg vil tro, at det ærede medlems tal for statsskattens vedkommende er rigtige; men hvis det ærede medlem slår efter, vil han se, at medens der altså for statsskattens vedkommende er nogenlunde balance — hvad der imidlertid ikke siger noget som helst om, hvordan fordelingen indenfor de enkelte indkomstgrupper har formet sig, og jeg vil endda tro, at det er et særdeles interessant anliggende nærmere at vurdere dette —, medens jeg altså tror, at det ærede medlems tal vedrørende statsskatten, hans procenttal i forhold til bruttonationalproduktet, kan stå, så er det i hvert fald givet, at den samlede skattebyrde her i landet, de samlede skatter og afgifter, i 1951—52 udgjorte 21,5 pct. af bruttonationalindkomsten, og de var i 1952—53 22,5 pct. Når vi nu endelig skal have tallene stillet op og give oplysninger, som man må formode kan komme til at spille en rolle i den videre diskussion, så synes jeg, det er rigtigt helt sagligt at få den hele sammenhæng frem, og den hele sammenhæng er altså, at der for skatter og afgifter som helhed er sket den forøgelse, jeg her har nævnt.